

Thiên thần trong ngục tối: Long Bô?

Tôi vừa cầm ly nước mía lộn cợn đá mát lạnh đưa lên miệng thì giật mình tỉnh dậy. Con mơ bị gián đoạn. Có tiếng lao xao nói chuyện của cán bộ Tri an ninh và mấy tên trật tự. Và tiếng lộc cộc mở cửa xà lim số 1 và số 2. “Sao lại mở cửa xà lim giờ này?” Tôi tự hỏi. Con chiều đã phát, tôi đã cho vào bụng lâu rồi. Tính đến hôm nay tôi đã nằm chịu sự dày đọa của Thân Yên (1), Lê Đồng Vũ (2) và đám cán bộ an ninh, trực trại được 16 ngày. Bao phủ bởi cái khí lạnh mùa đông của đồi núi miền trung, lại chỉ có trên người phong phanh một bộ đồ tù mỏng dính, tôi ngồi co ro tê cóng trên bệ đá. Sự thiếu nước lưu cữu (mỗi ngày chỉ được phát nước 2 lần, mỗi lần 2 muỗng canh nhỏ cùng với lúc phát cơm) đã làm môi tôi khô rát, cổ đắng ngắt; chớp mắt một tý là lại mơ uống nước mía Viễn Đông (3) hoặc ăn thạch chè Hiền Khánh (4). Mỗi bữa chỉ có 2 muỗng cơm nên hậu môn của tôi đã ngừng hoạt động được 15 ngày (ngày đầu tiên phải làm việc để tống khứ những thức ăn cũ có sẵn trong bụng.)

Tôi đã trải qua 2 ngày đêm căng thẳng tuyệt thực chống chính sách tàn ác, vô nhân đạo của đám cai tù. Và đã bị đàn áp dã man. Cuộc tuyệt thực do Nguyễn Tú Cường khởi xướng, Hoàng Ngọc Thủy và tôi ủng hộ và tham dự. Có anh em ở xà lim khác (cả những người không tuyệt thực) đã bị đánh (oan) bằng gậy sắt, có người ói máu. Tôi chỉ bị đầu một thanh sắt thúc vào ngực, đau âm ỉ đến cả chục ngày, nhưng so với những người khác thì còn may mắn. Những anh em không tham dự cuộc tuyệt thực (vì lý do sức khỏe) như Vi Hoàng Việt, Nguyễn Văn Quỳnh, Đỗ Văn Phúc và 2 em tù hình sự (và vài ba người nữa mà tôi không nhớ tên) đã được tha khỏi xà lim về đội. Riêng Nguyễn Huỳnh Danh Vũ, người “chung vụ” với tôi tổ chức đánh trật tự Quý Đen, đã hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không chơi trò tuyệt thực và cũng không lên tiếng đáp lại những lời hỏi thăm của anh em. Rồi đến lượt xà lim số 3 của tôi được mở và 2 vị khách mới vóc người cao lớn bị đẩy vào. Tôi nhận ra ngay bố Lê Sáng, chương môn Vô-Vi-Nam. Bố bị đẩy vào mép trong bệ đá phía bên kia, đối diện với bệ đá tôi đang nằm. Người thứ hai là Long Bô, mới đầu định nằm bên bệ bố Lê Sáng nhưng thấy hai người đều thuộc loại “to bản”, bệ đá lại hẹp, nằm chung sẽ rất chật nên đã ghé sang bệ bên tôi. Khác với tôi, cả 2 chân bị cùm duỗi thẳng trên bệ đá, bố Sáng và Long Bô bị cùm một chân nên chân còn lại có thể bỏ thông xuống lối đi nhỏ ở giữa xà lim. Mọi người gọi Long là Long Bô vì cái miệng bô lô, ba loa của hắn. Hắn có giọng nói âm trầm ồm ồm, khá mạnh. Những lúc tụ tập vài ba người trò chuyện hắn thích nói góp. Và thường nói... sai. Trong số 6 thành viên khóa 25 Võ Bị Đà Lạt ở phân trại E lúc ấy có lẽ chỉ có hắn là thường bị bà con phàn nàn. Thịnh thoảng được nghỉ ngày chủ nhật thấy hắn từ nhà 2 về, mặt buồn so, tôi hát hàm ra ý hỏi Bùi Đạt Trung thì được trả lời: “Chắc là bị Tư Rê dũa cho một trận nữa rồi.” (Tư Rê là biệt danh của Nguyễn Ngọc Tiên, khóa 23 Võ Bị) Hắn đi xin ai đó một bi thuốc lèo kéo ro ro một hơi rồi về chỗ mình, nằm ngửa, mắt mở thao láo nhìn lên trần nhà. Rủ đánh domino hắn cũng lắc đầu. Bên cạnh có tùm năm, tùm ba đấu láo hắn cũng không thèm

góp chuyện. Nhưng chỉ được vài ngày rồi đầu lại vào đây. Để ý thái độ tôn trọng huynh trưởng, biết nghe lời của Long Bô, một sĩ quan cấp úy gốc Thủ Đức đã vắng tục:

- Mẹ kiếp! Ở cái thời quân hồi vô phèng (5) này, cái thời mà lính quan, úy tá thằng nào lo giữ hồn thằng nầy mà cái tụi Võ Bị, chúng nó còn bảo được nhau, thằng lớn nói thằng bé biết nghe, quân đội bỏ tiền của, công lao, nuôi dạy chúng nó 4 năm ở Đà Lạt kể cũng đáng đồng tiền bát gạo đấy chứ!

Khi các cánh cửa xà lim được đóng lại, tiếng chân của cán bộ Tri và đám trật tự xa dần, những tiếng gọi nhau í ới vang lên. Có 8 người mới nhập “khu”. (Sau này mới biết họ bị nghi ngờ là “đầu sỏ”, được “đem cất” một cách vô có để ngăn ngừa “đêm Giáng Sinh kiểu Suối Máu.”) Những người khác tôi không nhớ tên nhưng tôi biết chắc có Vũ Hùng Cường ở xà lim số 6, Bùi Đạt Trung và Hứa Sang vào chung xà lim số 1 với Nguyễn Tú Cường. Vừa đặt lưng xuống sàn đá lạnh Long Bô giật bấn người lên và nói: -Sao lại lạnh thế nhỉ?

Hắn ngồi một lúc rồi lẩm bẩm nói: -Giá bây giờ có được manh chiếu rách chó nằm để lót vai một tí thì hạnh phúc biết mấy.

Chả có bà tiên nào cho điều ước của hắn thành sự thật nên hắn đành nghiêng người, nhắm mắt từ từ đặt vai và cánh tay hộ pháp xuống sàn đá, giảm thiểu tối đa diện tích tiếp xúc với cái lạnh. Bên kia bố Sáng thì vừa xoa chân, xoa tay cho nóng người vừa hít hà: -Úi chào! Mát quá! Mát quá!

Phải công nhận ông cụ còn khỏe thật. Chương môn một phái võ có khác. Năm ấy (Giáng Sinh 1979) đã trên dưới 6 bó rồi mà vẫn tráng kiện, khó khăn, nghịch cảnh vẫn coi như “pha”. Bố kể cho chúng tôi nghe vài chuyện về các danh nhân lịch sử và các bài học có thể rút ra từ cuộc sống của họ. Sau đó bố bảo tôi có chuyện gì kể nghe cho vui. Tôi trả lời: -Con hết nước bọt rồi bố ơi.

Đến giờ phát cơm trưa hôm sau khi thấy bình nước được đưa vào chỉ có độ cao một đốt ngón tay sóng sánh ở đáy bình, bố Sáng gọi tên Trục trật tự: -Này anh ơi! Nước thế này thì làm sao đủ uống. Chúng tôi những 3 người đấy.

Trục chưa kịp trả lời thì cán bộ Luật trực trại đã quát: -Có thể thôi! Chia nhau mà uống. Khi cửa các xà lim đóng lại bố Sáng mặt đăm chiêu nói: -Nước phát mỗi bữa có chừng này thì gay đấy.

Tôi nhìn bố mà thương cảm. Thân thể bố phốp pháp thế kia, 2 muống nước làm sao đủ thấm xuống dạ dày? Bố dùng muống ăn cơm đong nước rồi đổ vào 3 cái ca nhỏ cho 3 người. Mỗi người được 2 muống và còn dư khoảng 1/3 muống. Sáu con mắt đều nhìn vào tí nước ở dưới đáy muống. Nhưng bố Sáng đã dùng bàn tay đầy uy lực của vị Chương Môn một phái võ để chia mỗi người thêm 2 giọt nước. Rất điệu nghệ. Và rất công bằng.

Khi tôi chịu đựng hết 2 lệnh phạt trong xà lim (mỗi lệnh 14 ngày) thì bố Sáng và Long Bô đã bước sang ngày thứ 12. Bố Sáng không còn “Mát quá! Mát quá!” nữa mà bắt đầu nằm co quắp như con tôm, tay chân run lẩy bẩy. Bố cũng ngừng kể chuyện để giữ hơi và thỉnh thoảng lại đánh vật với 2 giọt nước. Chẳng là khi chia nước xong nếu để đứng bình nước xuống thì có 2 giọt đọng ở đáy bình. Bố tiếc 2 giọt nước nên giốc ngược bình lên và dùng “nội công thâm hậu” của mình hút mạnh. Nhưng 2 giọt nước cứng đầu nhất định không chịu ra. Và bố cứ xoay đầu này, trở đầu kia, hết vỗ vỗ đáy bình lại hít, lại hít nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua. Mỗi lần như vậy chúng tôi lại quay mặt chỗ khác để bố khỏi ngược. Có tiếng mở cửa xà lim; có cả tiếng rút thanh sắt xuyên qua cái cùm ở chân. Một lúc sau Vũ Hùng Cương thông báo: -Phòng 6 có người đi làm việc (bị hỏi cung)

Rồi Hứa Sang lên tiếng: -Phòng 1 Tú Cường đi làm việc.

Trước đó đã có cuộc lời qua tiếng lại như sau:

Tú Cường: -Nếu phòng nào có người đi làm việc thì người đó sẽ uống nước thật nhiều để lúc về có thể đá cho anh em trong phòng uống. Có cơ may cầm cự thêm một vài ngày nữa.

Long Bô phang ngay: -Nước đá khai và mặn bỏ mẹ, uống thế đéo nào được.

Tú Cường trả lời: -Nước đá tụi mình thì đúng là mặn và khai thật. Nhưng nếu uống nhiều nước và đi đá vài lần thì những lần sau nước đá sẽ đỡ mặn đi.

Muốn Long Bô khỏi cãi chày, cãi cối Bùi Đạt Trung chen vào: -Ý kiến Tú Cường hay đấy.

Khoảng 4 giờ chiều người bên xà lim số 6 đi chấp cung về. Một lát sau tôi nghe tiếng Vũ Hùng Cương hét lên: -Nhì ơi! Ngon hơn bia.

Tôi biết ông bạn luật sư vui tính của tôi đã thưởng thức món nước giải khát đặc biệt quý giá ở “khu kỹ luật” A20 và đã đem lòng yêu mến nó. Bùi Đạt Trung và Hứa Sang ở xà lim số 1 không biết có nhấm nháp được tý nào của Tú Cường không mà không thấy lên tiếng. Xà lim số 3 của tôi không có ai đi chấp cung nên niềm mong ước được thưởng thức món nước giải khát đặc biệt ấy vẫn chỉ là... niềm mong ước. Với 3 bố con tôi thời gian trôi qua thật chậm. Và những ngày sau đó mọi người lại quan tâm đến “cút”.

Có ai đó lên tiếng: -Trời đất ơi! 15 ngày rồi mà chẳng ia được cục cút nào. Mà nó lại không mót ia mới lạ chứ.

Long bô đáp lại: -Thì có cái mẹ gì vào bụng đâu để lấy cút mà ia. Tôi cũng 22, 23 ngày

rồi chứ ít gì.

Vũ Hùng Cương trả lời: -Tớ đã 25 ngày rồi đây. Ôi giờ ôi! Nó cứ tức tức ở hậu môn, khó chịu lắm.

Tôi chửi thề làm bầm trong miệng: -Tổ cha nó! Bỏ mày 40 ngày rồi mà chưa nói đây.

Có lẽ ông trời chúa ghét những thằng đã nói tục lại còn bó láo, bỏ toét nên đêm hôm ấy tôi lên cơn đau bụng dữ dội và lại rất khó thở. Cứ như là có ai bịt mũi mình lại chỉ để thở bằng mồm. Hậu môn thì như có ai dùng cái nệm đóng chặt. Thỉnh thoảng bí quá phùng mang trợn mắt rặn như đàn bà rặn đẻ thì hơi gặp phải bức tường hậu môn dội ngược lại lên miệng, lên mũi tạo nên cảm giác nghèn nghẹt rất khó chịu. Thấy tôi ngo ngoay lại thở gấp, Long Bô lên tiếng khẽ hỏi: -Nhì! Sao thế?

Tôi vừa lấy hơi vừa trả lời: -Thấy tức hậu môn và khó thở quá.

Kệ bên kia bố Sáng vẫn ngáy o o. Long Bô bỗng trở thành bác sĩ gia đình của tôi và chẩn bệnh rất chính xác: -Chắc ông lâu quá không ỉa được, lại thiếu nước nên phân đóng cứng bít chặt hậu môn chứ gì.

Rồi hẳn cho tôi toa thuốc trị liệu như sau: -Bây giờ ông phải dặng hai chân ra (tôi vẫn bị cùm hai chân) và lấy hơi rặn mạnh. Tôi sẽ phụ banh hai bên hậu môn ra. Phải cố mà rặn, chứ để nó bí mãi có thể sẽ nghẹt thở rồi tiêu đời đây.

Tôi tuột quần xuống tận gót chân rồi nằm ở tư thế sản phụ trên bàn sanh. Da thịt trần chạm vào mặt bệ đá lạnh buốt, nhưng nỗi sợ chết đã giúp tôi vượt qua cái lạnh một cách dễ dàng. Hai bàn tay của bác sĩ Long Bô kéo mạnh hai mép đít của tôi ra rồi ra lệnh: -Rặn đi. Lấy hết sức rặn mạnh vào.

Đau quá! Mỗi lần Long Bô buông tay, mép đít khép vào, cục phân cứng cạ vào thành trong của hậu môn đau xé ruột.

Tôi cố sức rặn mạnh mấy lượt nhưng chẳng ăn thua gì. Bên kia bố Sáng nghe động dậy lên tiếng hỏi: -Gì thế các cậu?

Long Bô nói nhỏ: -Không có gì đâu bố. Con giúp thằng Nhì ỉa thôi mà.

Chỉ nửa phút sau tiếng ngáy o o lại vang lên. Tôi thử rặn mấy lần nữa cũng không kết quả. Tôi nhớ hồi còn nhỏ có lần xem chết đuối ở con sông Cầu 14, Ban Mê Thuật. Lúc không còn nín thở được nữa, mở miệng hợp ngậm nước đầu tiên thì được ai đó kéo lên. Bây giờ tình trạng khó thở của tôi cũng gần giống như vậy. Tôi nghĩ nếu kéo dài khoảng 20 phút nữa chắc tôi chịu không nổi. Trong xà lim tối đen như mực, không nhìn thấy mặt Long Bô nên không biết hẳn đang nghĩ gì. Cuối cùng một giọng nói dứt khoát vang lên: -

Banh không xong thì phải móc thôi.

Tôi nghe tiếng nhỏ bọt rồi cảm thấy một ngón tay uơn ướt thọc vào lỗ đít mình. 40 ngày không ỉa nên lỗ đít khít rịt. Tôi thót người lên vì đau. Nước mắt chảy ra lăn dài trên má. Tôi nhủ lòng: -Phải chịu thôi chứ biết làm sao được. Chẳng lẽ sợ đau rồi chịu chết à?

Bác sĩ Long Bô vẫn tiếp tục mò mẫm trong đêm tối. Vì đau quá nên phản xạ của tôi là cứ di chuyển mông để tránh ngón tay của hắn. Hắn bực quá gắt lên: -Ông cứ nhúc nhích kiểu ấy thì móc thế đéo nào được.

Tôi biết lỗi của mình cố chịu đau, nằm im. Long Bô nhỏ một tí nước bọt nữa (chắc vào tay) rồi tiếp tục thám hiểm lỗ đít của tôi. Đến khi cả 2 ngón đã vào trong hắn banh mạnh 2 mép hậu môn của tôi và hét to: -Rặn mạnh đi.

Theo lệnh hắn tôi rặn thật mạnh. Nhờ hai ngón tay vàng ngọc khuấy động làm vỡ một mảnh của cục phân, nhờ hai mép hậu môn được banh rộng ra, cộng với cú rặn hết sức bình sinh của tôi, cục phân được văng ra rơi đánh cách xuống nền đá. Máu tuôn theo ướt cả hai bên đùi, chảy qua cả chỗ nằm của Long Bô. Nhưng lúc ấy mất máu với tôi nào có nghĩa lý gì. Bất kể nửa người dưới đang lạnh buốt, tôi không buồn kéo quần lên, cứ nằm bẹp xuống bệ đá lênh láng máu, khoan khoái hưởng cái sung sướng được thờ bình thường như những ngày chưa có cục cứng như đá che lấp hậu môn.

Một buổi chiều đầu năm 1984 (tôi chưa bị bắt lại) sau một ngày chuyển hàng cho bà chị họ bán vải ở chợ An Đông, tôi lóc cóc đạp xe về nhà ở Ngã Tư Trung Chánh (Hóc Môn). Đến ngã tư Trần Quốc Toản và Nguyễn Văn Thoại tôi nghe có tiếng gọi giật giọng: “Ê Nhì! Nhì ơi!” Tôi tấp xe vô lẽ, quay lại thì một chiếc xích lô trờ tới. Trên xe là một đại hán đội nón rộng vành, thân hình vạm vỡ, mặt mũi thì bụi bặm bám đầy cả hàm râu và bộ ria rậm rạp. Đại hán thắng xe, nhảy xuống ôm vai tôi và hỏi tới tấp: “Ông không nhớ tôi hả Nhì? Long đây. Long khóa 25 Võ Bị đây. Long A20 đây.”

Tôi nhìn kỹ thì đúng là... Long Bô, người mà đêm nào trong xà lim Trại Trưng Giỏi A20 đã... móc đít cứu mạng cho tôi. Thế là tôi ôm chầm lấy hắn, bất kể mùi chua của mồ hôi và mùi khét của bụi đường. Khuôn mặt và vóc dáng hắn quả có vài nét thay đổi nhưng giọng nói vẫn ồm ồm, và cái miệng vẫn... bô lô ba loa như ngày xưa. Tôi nấn túi nhảm tính rồi cắt ngang câu chuyện dài dằng dặc của hắn: “Tụi mình kiếm chỗ nào vừa ăn uống chút đỉnh vừa nói chuyện chứ.”

Tôi kéo hắn vào một quán phở nhỏ trên đường Nguyễn Văn Thoại, kêu mỗi thằng một tô phở và một ly trà đá. Hắn vừa nhồm nhoàm ăn vừa... bô lô ba loa đủ chuyện trên trời, dưới đất. Tôi thấy hắn cũng chưa... đủ đô nhưng cái túi không cho phép nên đành kêu 2 miếng Capstan đưa cho hắn. Hắn dặt một miếng lên vành tai còn miếng kia mỗi hút ngon lành và tiếp tục... kể chuyện. Ôi! Giá lúc ấy khám khá một chút tôi sẽ kêu một tô phở nữa cho hắn ăn thêm, một gói Capstan cho hắn bỏ túi, và lúc già từ giúi vào tay hắn tí tiền để mua

quà cho con. Nhưng hoàn cảnh đã không cho phép tôi làm việc đó. Không biết với cái tánh “ruột để ngoài da” hẳn có còn nhớ đến cái đêm “định mệnh” với tôi trong xà lim không, chứ tôi thì làm sao quên được. Sau khi bắt tay nhau thật chặt, tôi đứng nhìn cái thân hình to bản của hắn trên xe xích lô càng lúc càng xa mà cảm xúc trong lòng dâng lên đến trào nước mắt.

Một lần gặp lại các bạn tù trên đất Mỹ tôi vui miệng kể lại kỷ niệm bí ỉa, xém chết ở xà lim Trại Trùng Giới A20. Một ông bạn cười phát biểu: “Chắc mày cũng có làm được một vài việc tốt trong cuộc đời nên lúc nguy nan Chúa đã sai thiên thần đến cứu mạng mày.” Nếu quả đúng như vậy thì thiên thần của tôi không có tướng mạo thanh tú như những tranh vẽ trong nhà thờ mà là một gã vai u thịt bắp, râu ria rậm rạp, không có cả đôi cánh để ra dáng thiên thần. Nhưng có cánh hay không cũng không quan trọng, tướng mạo có thanh tú hay không cũng không sao. Cái cốt yếu là ngài đã có tấm lòng nhân ái, không sợ cút đái bản thủ, đã ra tay banh đít, rồi móc đít cứu mạng tôi. Và vì lẽ ấy tôi biết ơn ngài vô kể.

San Leon, Texas những ngày cuối tháng 11 năm 2002

A.20 Phạm Đức Nhì



Chú thích:

- (1)** Giám thị trại A20
- (2)** Phân trại trưởng phân trại E
- (3) & (4)** Địa điểm bán nước mía và thạch chè nổi tiếng ở Sài Gòn
- (5)** Rút quân không kèn trống, ý nói hỗn quân hỗn quan.

Nguồn: Internet E-mail by ddcb chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, April 23, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*